

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

w sprawie **K. P.**,

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2023 r. w Izbie Karnej,

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji wniesionej na niekorzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 322/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 10/21

**uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. jego pkt III w zakresie
orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w dniu 25 sierpnia 2020 r. w O., działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia swojego ojca M. P., usiłował ugodzić go nożem w okolice klatki piersiowej, jednakże zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na obronę pokrzywdzonego oraz interwencje S. T. i D. P., tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. (*pkt I*) oraz o to, że w nocy z 21 sierpnia 2020 r. na 22 sierpnia 2020 r. w O. umyślnie zniszczył drzwi wejściowe do lokalu mieszkalnego pod adresem O., ul. [...] w ten sposób, że uderzając w nie pięścią i kopiąc spowodował wgniecenie zewnętrznego i wewnętrznego poszycia skrzydła drzwi, rozerwanie struktury poszycia drzwi na krawędzi zewnętrznej oraz wygięcie skrzydła i ościeżnicy drzwi, powodując tym samym straty w wysokości 2.376 zł na szkodę Gminy D. reprezentowanej przez Zakład Gospodarki Komunalnej w D., tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. (*pkt II*).

Sąd Okręgowy w Świdnicy, wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 10/21, uznał K. P. za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2020 r. w O. działając z zamiarze ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w postaci choroby realnie zagrażającej życiu u swojego ojca M. P., usiłował ugodzić go nożem w okolice klatki piersiowej ale zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronę pokrzywdzonego oraz interwencje S. T. i D. P. i zarzucany mu czyn zakwalifikował z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt I*). Ponadto, uznał K. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie wskazanego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt II*), a na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał go do naprawienia w całości szkody wyrządzonej tym przestępstwem poprzez zapłatę kwoty 2.376 zł na rzecz pokrzywdzonego Gminy D. (*pkt III*). Orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności sąd połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności (*pkt IV*), zaliczając na jej poczet okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 25 sierpnia 2020 r. godz. 19:15 do dnia 28 kwietnia 2021 r. (*pkt V*), a także orzekł o dowodach rzeczowych (*pkt VI*), kosztach zastępstwa procesowego udzielonego oskarżonemu z urzędu (*pkt VII*) oraz kosztach sądowych (*pkt VIII*).

Na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 29 czerwca 2022 r., sygn. akt II AKa 322/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego w pkt I części rozstrzygającej uznał oskarżonego K. P. za winnego czynu zarzucanego i opisanego w pkt I części wstępnej, tj. zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej (*pkt I*) zaś w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy (*pkt II*). Ponadto, połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k.) (*pkt III*), zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od dnia 25 sierpnia 2020 r. godz. 19:15 do dnia 28 kwietnia 2021 r. godz. 11:50 (art. 63 § 1 k.k.) (*pkt IV*), a także orzekł o wynagrodzeniu za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym (*pkt V*) i kosztach sądowych (*pkt VI*).

Od powyższego wyroku kasację na niekorzyść oskarżonego wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go w zakresie zawartego w pkt. III orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k. polegające na wymierzeniu oskarżonemu K. P. w pkt. III części dyspozytywnej wyroku – w miejsce rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt. IV orzeczenia sądu *meriti*, które utraciło moc – kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, obejmującej wymierzoną oskarżonemu, w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej, w pkt. I karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzeczoną w pkt. II wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a tym samym wymierzenie jej poniżej dolnego progu, określonego we wskazanym przepisie prawa materialnego powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z brzmieniem art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 30 lat pozbawienia wolności. Aktualne brzmienie ww. przepisu wynika ze zmiany wprowadzonej w treści tego przepisu na mocy art. 38 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2141, dalej cyt. jako ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o COVID-19), która weszła w życie w dniu 24 czerwca 2020 r., dotyczącej dotychczasowych granic kary łącznej, statuując, że minimalny wymiar tej kary nie może być już równy najsurowszej z kar jednostkowych, ale musi być wyższy.

Skoro przedmiotem kary łącznej w niniejszej sprawie były kary jednostkowe pozbawienia wolności wynoszące odpowiednio 3 lata (kara wymierzona przez sąd drugiej instancji wobec zmiany orzeczenia sądu *meriti* za zbrodnię z art. 13 § 1 k.k. w zw. art. 148 § 1 k.k.) oraz 3 miesiące (kara wymierzona przez sąd pierwszej instancji za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów z art. 288 § 1 k.k., utrzymana w mocy w toku kontroli odwoławczej), to wymiar kary łącznej pozbawienia wolności znajdował się w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, tj. powyżej 3 lat do ich sumy, tj. 3 lat i 3 miesięcy (z uwzględnieniem dalszych zastrzeżeń zawartych w art. 86 k.k.). Orzekając więc karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat, a zatem równą najsurowszej z uprzednio ukształtowanych kar jednostkowych, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 86 § 1 zd. pierwsze k.k., zaś naruszenie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia, przeciwko któremu obecnie Prokurator Generalny skierował nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony na niekorzyść skazanego.

Wprawdzie - jak słusznie zauważa skarżący - poprzednia treść przepisu art. 86 § 1 k.k. pozwalała na wymierzenie kary łącznej równej najsurowszej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, jednak oba przypisane oskarżonemu czyny zostały popełnione już po wejściu w życie wskazanej zmiany, tj. 25 sierpnia

2020 r. i w nocy z 21 sierpnia 2020 r. na 22 sierpnia 2020 r., co wykluczało możliwość zastosowania art. 4 § 1 k.k., którego regulacja ulega dodatkowej modyfikacji przez treść przepisów wyjątkowych, tj. art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o COVID-19.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uchylił wyrok w zaskarżonej części (pkt III) i — w tym zakresie — przekazał sprawę do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu. W postępowaniu ponownym orzekając w przedmiocie łącznej kary pozbawienia wolności stanowiącej wynik zastosowania instytucji kary łącznej do jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd będzie miał na uwadze minimum ustawowe przewidziane przez Kodeks karny dla kary pozbawienia wolności stanowiącej wynik zagregowania jednostkowych kar tego typu w ramach kary łącznej, wyznaczające dolną granicę możliwej do wymierzenia łącznej kary pozbawienia wolności.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.

AG

[ms]